

Scientiæ donum quomodo procedat ex causis creatis, et inferioribus ut fundatum in motione Spiritus sancti. vi, 652, n. 55.
 Scientiæ donum quomodo distinguitur a fide, scientia acquisita, consilii dono, et prudentia. vi, 654, n. 57.
 Scientiæ donum res divinas, et creatas tangit, diverso modo formali, ac scientiæ donum. iv, 654, n. 60.
 Scientiæ donum ad utramque partem pertinet, speculativam scilicet et practicam. vi, 692, n. 7, vide intellectus donum.
 Scientiæ donum correspondet fidei, sicut et donum intellectus. vi, 691, n. 6.
 Scientiæ donum non est præstantius dono intellectus, bene tamen consilio, simpliciter loquendo, et in ordine ad actus suos; secundum quid autem, et ex parte materiæ consilium præfertur scientiæ. vi, 710, n. 35.
 Scientia subalternata non habet statum perfectum scientiæ, nisi cum subalternante continuetur. vi, 465, n. 6.
 Scientia Christi, vide Christus.
 Ad cognoscendum plura per scientiam beatam unica concurrunt species. viii, 404, n. 16.
 Ad cognoscendum plura per scientiam inditam concurrunt plures species. viii, 404, n. 16.
 Scientia beata Christi, vide Christus.

SCOTUS.

Scoti opinio explicata. iv, 179, n. 16, vide spiratio, Spiritus sanctus et Verbum divinum.
 Scotus quomodo ponat actum indifferentem in individuo. v, 810, n. 7.

SCRIPTURA.

Scriptura sacra potest considerari dupliciter. i, 403, n. 28.
 Unde contat Scripturam sacram quam habemus, non esse depravatam in tot translationibus, controversiis, et expositionibus. i, 436, n. 12.
 Scriptura sacra est regula, et norma secundum quam debet fieri iudicium, non tamen est iudex ipse, qui est pronuntiator et confirmator fideles. i, 440, n. 20.
 Scriptura sacra utitur metaphoris, seu simi-

litudinibus, et similiter diversos habet sensus. i, 524, n. 11.

Scriptura sacra habet diversos sensus in genere, unus est litteralis, alter mysticus. i, 525, n. 13.

Scripturæ sacræ sensus mysticus dividitur in tres, scilicet in allegoricum, anagogicum, et moralem seu tropologicum. i, 525, n. 13.

Scripturæ sacræ sensus litteralis tria complectitur, etymologiam, historiam, et analogiam. Ad illum reducitur sensus parabolicus, et metaphoricus. i, 526, n. 16.

Sensus accommodatitius proprie non est sensus expositorius Scripturæ, sed quædam allusio, seu comparatio ad aliquid contentum in Scriptura. i, 528, n. 16.

Sensus litteralis Scripturæ sunt tres partes seu modi significandi historia, ætiologia, et analogia, et quid sint. i, 526, n. 15.

Sensus mysticus Scripturæ fundatur in litterali, et dicit ad illum habitudinem et dependentiam. i, 527, n. 18.

Idem locus Scripturæ potest habere plures sensus litterales. i, 527, n. 18.

Dari aliquam Scripturam sacram divinitus spiratam certum est assertum. vii, 160, n. 2; 264, n. 1.

Hæc tamen non sufficit se sola ad iudicandum de rebus fidei, nisi adsit alia regula animata. vii, 162, n. 4.

Plures difficultates et obscuritates ad intelligendum continet. vii, 173, n. 25.

Scripturæ verba sunt infallibilis auctoritatis non propter se materialiter considerata, sed propter sensum quem expriment. vii, 279, n. 34.

Semper fuit in Ecclesia sincera, et pura Scripturæ sacræ editio. vii, 280, n. 35.

Scripturæ plures translationes Ecclesia permittit, si non sint contrariæ vulgatæ. vii, 283, n. 41.

SCRUPULOSUS.

Scrupulosi qua ratione deponere debeant conscientiam. vi, 144, n. 2.

SCRUPULUS.

Scrupulus qualiter debeat iudicari, ut deponi possit. vi, 157, n. 46.
 Scrupulus ex triplici causa potest provenire. vi, 157, n. 47.

SCRUTOR.

Scrutari corda, vel ad Deum spectat, vel ad eum qui habet spiritum propheticum. iv, 831, n. 2, 3; 839, n. 17.

Est valde difficile reddere rationem, cur secreta cordis sint Angelis incognoscibilia. iv, 832, n. 5, vide objecta cognitionis angelicæ.

Propter hoc divisi sunt auctores in tali ratione reddenda. iv, 833, n. 6, vide cogitatio et secreta cordis.

SECRETUM.

Secreta cordis non cognoscit Angelus, nisi ea Deus revelet ob multas causas, quæ ab auctore recensentur. iv, 833, n. 6.

Quarum primam rejicit. iv, 833, n. 7.

Secundam dicit diminutam. iv, 834, n. 10; 835, n. 11.

Tertiam autem, quæ est S. Thomæ, admittit. iv, 836, n. 13.

Vasquez dicit nullam rationem efficacem posse inveniri depromptam ex philosophia, quæ id probet. iv, 833, n. 8.

Dubitans an teneatur revelare secretum in tali casu, quia prælatus sibi præcipit (qui prælatus non censetur iniquus, vel imprudens) non peccat revelando illud. vi, 155, n. 38.

SECURITAS.

Securitas beatitudinis, vide perpetuitas.

SEDEO.

Sedere ad dexteram meam, aut ad sinistram, non est meum dare vobis, sed quibus paratum est a Patre meo, quomodo id veniat intelligendum. iv, 39, n. 5.

SEGNITIES.

Segnities est species timoris, quando timor est circa laborem, vide timor.

SEMPIELAGIANI.

Duo præcipui errores Semipelagianorum.

Primus, quod gratia Dei non præveniat omnia merita nostra, et omnem voluntatem nostram, sed supponat aliquod initium saltem fidei, et boni desiderii, quod petamus a Deo auxilium et remedium: secundus, quod donum perseverantiæ non est ita infallibile quod non possit nostra voluntate amitti et frustrari. ii, 602, n. 13.

D. Augustinus duos libros contra illos duos errores Semipelagianorum scripsit, scilicet librum de prædestinatione, in quo ostendit, etiam fidem et primum initium desiderandi salutem esse ex Deo, nostraque ab ipsis præveniri voluntates, contra primum errorem. Contra secundum scripsit librum de bono perseverantiæ, ubi ostendit illud donum esse infallibile, nec posse a nobis frustrari, nec nostram libertatem impediri ipsa definitione, et immutabilitate prædestinationis. ii, 601, n. 12.
 Semipelagiani qui, et unde sic dicti. iii, 187, n. 1.

Unde Semipelagianorum hæresis orta. iii, 187, n. 1.

Semipelagiani circa peccatum originale, et gratiæ necessitatem a Pelagio maxime dissentiebant. iii, 188, n. 2.

Quid de prædestinatione Semipelagiani sentirent. iii, 189, n. 3.

Quid circa liberum arbitrium. iii, 190, n. 4; 192, n. 6.

Semipelagianorum error circa electionem ante prævisa merita. iii, 675, n. 16; 676, n. 17.

Semipelagianorum error de bonorum operum executione. iii, 718, n. 4.

Semipelagiani bonum usum liberi arbitrii ut procedentem ex viribus naturæ dicebant esse initium nostræ justificationis. vi, 768, n. 24.

Semipelagiani divisionem gratiæ insufficientem, et efficacem taliter intelligebant, quod putabant eandem gratiam esse modo sufficientem, modo efficacem pro voluntate eam acceptante, vel rejiciente. vi, 822, n. 3; 829, n. 4, vide gratia efficax et gratia sufficiens.

Semipelagiani, facienti quod in se est ex viribus propriis dicebant Deum dare gratiam secundum debitum justitiæ. vi, 852, n. 7, vide gratia.

SENSUS.

- Sensus cur non potest cognoscere veritatem. iii, 120, n. 18.
 Sensus compositus, et divisus : de utroque. iv, 918, n. 34.
 In sensu diviso, seu in potentia antecedenti; in sensu composito, seu in potentia consequenti. iv, 918, n. 34.
 Sensus, seu sensitivæ potentia, nec supernaturaliter possunt elevari ad videndum Deum, et quare. v, 195, n. 1.
 Neque ad objecta spiritualia. v, 195, n. 1.
 Sensus externi corporis gloriosi suas sensationes exercebunt perfectissimo modo, operatione quidem intentionali, non alterativa. v, 338, n. 17.
 Sensuum externorum operatio duplex esse potest, alterativa, et intentionalis. v, 338, n. 17.
 Sensus externi cognitio formaliter petit præsentiam. v, 339, n. 20.
 Sensus compositus quomodo stet cum libertate. v, 160.
 Sensus, vide potentias sensitivas.
 Sensus compositus, et divisus quomodo intelligendi sint in materia de gratia. vi, 834, n. 155.

SENTENTIA.

- Sententia probabilis ut formetur, quæ principia tam intrinseca, quam extrinseca in moralibus requirat. vi, 134, n. 18, vide conscientia probabilis et probabilitas.
 Sententia probabilis practice in materia sacramentorum ea erit, quæ securior fuerit propter gratuitatem, et necessitatem ipsorum. vi, 35, n. 29, vide minister sacramentorum.

SERAPHIM.

- Seraphim in ratione scientiæ beatæ excedunt Cherubinos. v, 233, n. 34.

SERAPIS.

- Serapis maximus Deus apud Ægyptios et Alexandrinos. vii, 960, n. 4.

- Serapidis etymologia. vii, 960, n. 4.
 Serapis ab arca in qua Apis Argivorum rex conditus est, nomen accepit. vii, 960, n. 4.

SERVETUS.

- Michael Servetus hæresim Sabellianam jam dudum consopitam exsuscitavit, vide Sabellius.

SERVITUS.

- In servitute non est beatitudo. v, 164, n. 4.
 Servitus formaliter est ad dominum. vii, 658, n. 13.
 Servitus religionis non potest formaliter respicere aliquod attributum in Deo, nisi sub ratione principii creantis. vii, 619, n. 15.
 Servitus est duplex, alia vilis, alia honorata. vii, 410, n. 11.
 Multis modis dicitur servitus. viii, 629, n. 3.

SERVUS.

- Servus, vide dominus.

SICLUS.

- Siclus quid significet, vel quid sit in Scriptura. vii, 895, n. 8.

SIGILLUM.

- Sigillum confessionis est de jure divino. vii, 219, n. 12.

SIGNUM.

- Signa simplicia æterna quomodo veritatem significant. iii, 123, n. 23.

SIMILITUDO.

- Similitudo qua essentia divina creaturas continet, explicatur. iii, 25, n. 16.
 Similitudo est causa amoris. iv, 166, n. 35.
 Filius Dei, ut Verbum, procedit in similitudinem naturæ. iv, 125, n. 8.
 Verbum enim est perfecta similitudo rei cognitæ. iv, 125, n. 8; 127, n. 14; 129, n. 16; 130, n. 18; 138, n. 28; 139, n. 30; 144, n. 7; 150, n. 15; 152, n. 18; 154, n. 20; 157, n. 22; 158, n. 23, vide æqualitas et voluntas.
 Similitudo est causa amoris amicitia, licet aliquando per accidens causet odium. vi, 206, n. 4; 213, n. 5.
 Similitudo causat delectationem, quatenus auget bonum proprium, vel propagat illud; aliquando tamen causat odium, et fastidium. vi, 206, n. 4; 213, n. 5.

SIMON.

- Simon magus liberum arbitrium ex efficacia divinæ voluntatis negans, a Petro Apostolo docetur. iii, 143, n. 4.
 Simon magus portenta faciebat omni ferarum cicuratione majora. vii, 973, n. 26.

SIMPLEX.

- Nullum est futurum conditionatum contingens, quod non habeat aliquid simplex absolute, in se, vel supponat, ratione cujus etiam in Deo postulat decretum absolutum. ii, 533, n. 21.
 Perfectiones simpliciter simplices sunt in Deo formaliter. i, 620, n. 9, vide perfectio.
 Inter Angelos una duratio est simplicior et perfectior. ii, 117, n. 17.
 Substantiæ simplicium convenit simplicior et perfectior existentia. ii, 117, n. 17.
 Simplex complacentia, vide voluntas inefficax.
 Simplex volitio, vide volitio.
 Simplex affectus, vide voluntarium.

SIMPLICITAS.

- Summa simplicitas debet excludere omnem modum, et rationem compositionis. i, 620, n. 9.
 Simplicitas Angelorum non excludit compositionem metaphysicam, puta ex esse et essentia, ex actu et potentia, ex subjecto et accidente, ex genere et differentia, ex natura et subsistentia, sed bene excludit omnem compositionem physicam, seu ex materia, et forma physica, qualis illa cumque sit. iv, 574, n. 1, 2, 3; 575, n. 4, 5; 576, n. 6; 577, n. 7; 578, n. 8; 579, n. 9; 580, n. 10; 581, n. 11; 582, n. 12; 583, n. 13.

SIMPLICITER.

- Simpliciter quot modis possit accipi. v, 437, n. 25.
 Particula simpliciter in duplici sensu potest accipi. vi, 549, n. 57; 561, n. 20.
 Dupliciter particula simpliciter sumitur: primo, pro eo quod est idem, atque absolute; secundo pro eo quod est idem atque totaliter. viii, 46, n. 26.

SIMUL.

- Creavit Deus omnia simul, vide creatio.

SIMULTAS.

- Ubi simultas est naturæ, ibi in rigore nulla est prioritas. iv, 436, n. 11.

SINGULARIS.

- Est differentia inter singulare accidentis, et substantiæ. iv, 236, n. 2.
 Nomen ergo singulare est commune substantiæ, et accidenti, sicut nomen particulare et nomen individuum. iv, 237, n. 3. vide hypostasis, suppositum, et syllogismus.

SOBRIETAS.

Sobrietas est pars subjectiva temperantiæ ex parte ciborum, vide temperantia.

SOCRATES.

Socrates unam tantum virtutem moralem statuebat. v, 652, n. 39.

SOL.

Corpus solis fuit creatum in primo instanti sine luce, sed omnino informe. ii, 712, n. 28.

Soli prima die opificii mundi collata est lux, quantum ad virtutem illuminativam in communi, sed quarta die collata fuit ei virtus determinata ad speciales effectus. ii, 747, n. 9.

Sol et astra, et cælum ipsum non est actuum in hæc inferiora, nisi supposito motu, nam motu cæli cessante, cessabunt omnes illæ influentiæ in hæc inferiora. ii, 747, n. 9, 10.

Cessante motu cæli, ipsa lux solis non erit in hoc statu, in quo nunc est, sed erit septempliciter major. ii, 747, n. 9, 10.

Cur sol sit unus, et non plures. iv, 466, n. 1.

Sol primo die fuit creatus. vii, 64, n. 24.

SONUS.

Sonus potest desinere absque eo quod corpus obsistens tangat. vi, 367, n. 22.

SPECIES.

Species intentionales requiruntur tamquam representationes ex parte objecti ad unendum ipsum objectum potentiæ, in esse intentionali et immateriali. ii, 183, n. 4.

Species intentionales se tenent ex parte potentiæ subjective, quatenus actuantur, et informant, sed se tenent representative ex parte objecti, quatenus gerunt vices ejus,

ut objectum mediante specie possit informare et actuare potentiam. ii, 183, n. 4. Duplex est species impressa, et expressa, et utraque est similitudo objecti. ii, 184, n. 5.

Species expressa procedit ab impressa, et ex vi illius processionis, est similitudo, et imago objecti. ii, 184, n. 5.

Species intelligibilis requiritur, ut potentia intellectiva recipiat immaterialiter ipsum objectum. ii, 185, n. 7.

Natura speciei non debet sumi penes id quod habet entitativum respectu subjecti, sed penes id quod habet representativum respectu objecti. ii, 186, n. 9.

Munus præcipuum et essentielle speciei est actuare potentiam loco objecti. i, 186, n. 9.

Potentia non assimilatur ipsi entitati speciei, sed objecto representato per illam. ii, 188, n. 12.

Non requiritur quod species effective procedat ab objecto, sed sufficit quod representative, et quasi exemplariter ipsum respiciat. ii, 188, n. 12.

Per similitudinem inferioris ordinis rerum, non potest representari res superioris ordinis, sicut per speciem corporis non potest representari aliquid spirituale. ii, 201, n. 5.

Species impressa representat objectum intelligibile, et ut concurrens ad cognitionem per modum principii. ii, 228, n. 9.

Species expressa representat objectum ut intellectum, et per modum termini in quem fertur intellectio in cognoscendo. ii, 228, n. 9.

Species expressa non semper adæquatur speciei impressæ, sed ex eadem specie impressa possunt oriri diversi conceptus, secundum diversas habitudines seu privationes. ii, 228, n. 10.

Implicat dari speciem impressam representati Dei clare visi. ii, 201, n. 3.

Cum esse intelligibile in Deo non sit accidentale, quia est actus purus, repugnat quod detur species creata immediate representativa Dei. ii, 7, n. 15.

Divina essentia est aliquid in circumscriptum continens eminenter quidquid ab intellectu creato potest intelligi, quod per nullam speciem creatam representari potest. ii, 210, n. 22.

Actus puri non potest dari species impressa, Deus autem est actus purus. ii, 212, n. 27.

Non datur species expressa creata in visione beatifica, et quare. ii, 216, n. 5.

Angelus non accipit species a rebus, uti fingit Richardus a S. Victore. iv, 836, n. 12.

Conditiones requisitæ ad speciem intelligibilem. iv, 720, n. 7.

Angelus habet ab initio species omnium singularium non quidem immediate, sed mediate. iv, 755, n. 28.

Species autem illæ non sunt propriæ passionibus in rigore loquendo, sed sunt accidentia inseparabilia. iv, 756, n. 30, vide universalitas et variatio.

Sunt quidem illæ species ab initio infusæ, sed non æque determinatæ et applicatæ. iv, 827, n. 37.

Species intelligibilis, qua Angelus influit in alium, est substantia ipsa Angeli, tamquam a se cogniti: influit autem instar objecti seu in genere representativo. iv, 717, n. 40; 767, n. 10, vide intellectus.

De specie impressa et expressa. iv, 98, n. 8.

Angeli specie differunt inter se, et non solo numero. iv, 585, n. 3.

Species insensatæ cognoscunt convenientiam rei. v, 46, n. 26.

Species unica creata an perfecte possit representare omnem collectionem creaturarum. v, 166, n. 9.

Species intelligibilis ex se non dicit imperfectionem in unione sui. v, 187, n. 41.

Species intentionalis aeri inhæret, non tamen effectum representationis ei præbet. v, 363, n. 13.

Species intelligibilis quomodo sit principium cum potentia influens in actum vitalem. v, 194, n. 55.

Per modum speciei expressæ, seu Verbi quomodo uniat Deus beato. v, 194, n. 57.

Species visibiles directe feruntur ad visum, odorabiles autem et audibiles etiam oblique, et ex quovis latere. v, 339, n. 20.

Speciem infusam a solo Deo potest intellectus accipere, et etiam lumen. v, 503, n. 36, vide intellectus.

Species intelligibilis effective potest concurrere ad actum intellectus, et quare. v, 511, n. 59.

Species non invenitur sine aliquo individuo, sed status ipsius speciei, qui est status præcisionis non descendit ad individua. v, 803, n. 37.

Species theologica in peccatis attenditur penes offensam, et aversionem a Deo. v, 884, n. 19.

Species ignobilioris generis potest excedere in perfectione multas species nobilioris generis. vi, 559, n. 17; 564, n. 29.

Species intentionalis reductive pertinet ad speciem potentiæ in prædicamento qualitatis, et etiam speciem dispositionis, seu habitus, et ad hanc videtur magis reduci quam ad illam. vi, 255, n. 4.

Species representativæ Christi Domini, vide Christus.

Species intentionales intelligibiles manent in anima separata, sicut et scientiæ, et habitus residentes in parte spirituali. vi, 537, n. 19; 568, n. 3.

Species visibiles effective producantur a virtute cæli in una sententia, in alia vero a coloribus etiam, ut modificatis per lucem; et a luce ipsa quando ipsa sola videtur. vi, 387, n. 4.

Specierum collectio non est habitus intellectualis. vi, 437, n. 6, vide habitus intellectualis.

Informatio speciei intelligibilis non dicit imperfectionem. viii, 128, n. 21.

Dabilis est species intelligibilis representans futura libera. viii, 381, n. 9.

Species deservientes scientiæ inditæ ad cognoscendas res naturales sunt supernaturales. viii, 392, n. 12.

Istæ species dicuntur minus universales angelicis quantum ad extensionem, non quantum ad extensionem, non quantum ad immaterialitatis abstractionem. viii, 393, n. 15.

Unica species directe non representat rem naturalem, et supernaturalem. viii, 393, n. 17.

In Christo fuere species clariores angelicis. viii, 402, n. 8.

Species representat omnia prædicata, et singularia naturæ. viii, 404, n. 16.

SPECIFICATIO.

Specificatio rerum multiplex est. v, 46, n. 5. Specificatio potentiæ cognoscitivæ quomodo sit. v, 55, n. 20.

Specificatio intentionis, vide intentio. Specificatio actionis, et passionis, vide actio et passio.

Specificatio in genere morali principalior est in actu, quam quæ est in esse naturæ. v, 75, n. 62.

Specificatio ad causam formalem pertinet, non ad efficientem. v, 311, n. 17; 314, n. 25.

SPECIFICO

Quo sensu id specificet quod prius movet. v, 68, n. 47.

SPECIFICATIVUS

In specificativo medii ingreditur in obliquo finis. v, 60, n. 32.

SPECULATIVUS.

Speculativum, et practicum quomodo differant. vi, 458, n. 29.

SPERO.

Ille cui fieret revelatio suæ damnationis non posset sperare. v, 270, n. 64.
Sperare alteri beatitudinem est actus virtutis spei. vii, 341, n. 7, 8.
Ad sperandum alteri aliquod bonum, præsupponi debet amor unitivus erga illum, qui est amor benevolentiae. vii, 344, n. 15.
Sperare beatitudinem alteri potest esse in peccatore. vii, 344, n. 17.
Sperare beatitudinem propter finem malum non est actus spei theologicæ. vii, 349, n. 7.

SPES.

Spes in Deum non cadit. iii, 524, n. 16.
Spes ad intellectum pertinet substantialiter. v, 551, n. 24.
Spes causat delectationem quatenus est via ad consequendam rem, et quasi incipit possidere. vi, 213, n. 5.
Licet quia possessio non est perfecta affligat, vide actio, admiratio, benefacio, memoria, motus, similitudo et tristitia.
Spes formaliter pertinet ad vim appetitivam, regulative ad apprehensivam. vi, 220, n. 2.
Spes ad irascibilem partem pertinet, respicit enim bonum arduum. vi, 220, n. 2.
Ex quo ab amore, et desiderio distinguitur. vi, 220, n. 2.
Spei certitudo non est illa essentialis, et formalis, quæ in cognitione consistit, sed participata ab hac, et pertinet ad voluntatem. vi, 223, n. 6.
Spes quomodo respiciat Deum tamquam finem, et objectum immediatum ut consequibile. vi, 224, n. 10.
Spes in concupiscentia rei bonæ fundatur. vi, 224, n. 10.
Spes etiam invenitur in brutis. vi, 225, n. 12.
Spes magis invenitur in juvenibus et ebriosis, quam in senibus, et quare. vi, 226, n. 14.
Spes non augetur extrinsece. vi, 305, n. 34, vide extensio.

Spes, et fides possunt esse sine charitate, non tamen charitas sine spe, et fides sine spe potest esse in aliquo peccatore. vi, 532, n. 5.

Spes est inferior fide, et ab ea solum potest oriri. vi, 564, n. 29.

Spes in statu informi est dispositio ad gratiam; ut formata vero præsupponit gratiam. vi, 799, n. 9, vide fides.

Spes theologica per se, id est, ex parte sui objecti primarii non habet medium, per accidens tamen potest habere. vii, 352, n. 14.

Hoc medium in spe est duplex. vii, 352, n. 14.

Non habet spes medium ex parte actus. vii, 352, n. 15.

Non datur spes acquisita, quæ sit actus bonus et honestus circa objectum supernaturale. vii, 356, n. 2.

Spei actus est voluntas efficax. vii, 355, n. 3.

Spes non manet in beatis, neque quoad habitum, neque quoad actum, etiam secundarium. vii, 359, n. 4.

Expellitur autem spes in gloria ab habitu luminis gloriæ radicaliter, a charitate consummata formaliter. vii, 361, n. 6.

Non manet spes sine fide, quomodocumque fides destruat. vii, 334, n. 24.

Spes theologica non habet in sua specificatione alium actum præter actum sperandi beatitudinem, et secundario ea, quæ ad beatitudinem requiruntur, vel consequuntur. vii, 362, n. 9.

Limitatur spes ad perficiendum statum viæ. vii, 362, n. 9.

Unde non manet spes in patria, etiam quoad ornatum. vii, 363, n. 11.

Petit spes subjectum carens beatitudine, vel cum possibilitate carenti, nec sufficit possibilitas remota, et quasi obediens, sed proxima. vii, 363, n. 12.

Spes communiter dicta non manet in beatis ad sperandam gloriam corporis. vii, 364, n. 1.

Nec etiam ad sperandum novas revelationes, et gloriam accidentalem. vii, 364, n. 1.

Neque ad desiderandum aliis beatitudinem, vel alia bona. vii, 364, n. 1.

Probabile est non fuisse in Christo spem communiter dictam, contrarium tamen videtur conformius D. Thomæ. vii, 367, n. 8.

Spes est certa ex parte objecti formalis. vii, 337, n. 1.

Ad illam spem tamen non pertinet certitudo speculativa, sed practica. vii, 369, n. 4.

In objecto spei est duplex certitudo. vii, 370, n. 5.

Ex parte sui motivi spes certissima est, incerta autem ex parte subjecti. vii, 370, n. 5.

Non innititur spes libero arbitrio ut medio

seu motivo, sed tamquam subjecto. vii, 371, n. 7.

Non potest sperare spe theologica beatitudinem homo cui facta est revelatio de sua damnatione. vii, 391, n. 8.

Poterit tamen sperare non per spem theologiam, ea quæ sunt necessaria ad vitanda peccata, et implenda præcepta. vii, 391, n. 8.

Spei theologice objectum est bonum divinum arduum possibile futurum. vii, 324, n. 3; 393, n. 11.

Spes theologica non potest elicere aliquem actum si non maneat ratio formalis sub qua, etiamsi maneat objectum formale quod. vii, 328, n. 13.

Ratio ardui reperta in objecto spei non est idem quod adipiscibile per facultatem alienam. vii, 329, n. 14.

Spei theologice essentia non salvatur, si bonum quod speratur non sit divinum, etiamsi auxilio divino speretur. vii, 330, n. 15.

Formale objectum spei theologice est divinum auxilium quatenus constituit bonum divinum in ratione boni ardui assequibilis. vii, 330, n. 16.

Quod auxilium est supernaturale quoad substantiam. vii, 330, n. 15.

Ad rationem formalem objecti spei non pertinet Deus ut causa efficiens spei, bene tamen ut causa efficiens respectu objecti spei. vii, 336, n. 28.

Ad objectum autem pertinet beatitudo non tamquam ratio formalis spei, sed tamquam res sparata. vii, 336, n. 29.

Sperare bona creata ex auxilio divino non pertinet ad spem theologiam. vii, 337, n. 33; 356, n. 2.

Spem habere beatitudinis æternæ in auxilio humano temporali impossibile est. vii, 338, n. 34.

Imo si esset possibile non pertineret ad spem theologiam. vii, 338, n. 34.

Spei theologice objectum materiale primum est beatitudo æterna. vii, 338, n. 4.

Non beatitudo formalis, sed objectiva. vii, 339, n. 3.

Connotat tamen tamquam conditionem requisitam visionem, quæ est beatitudo formalis. vii, 339, n. 3.

Ad objectum materiale secundarium spei pertinent bona creata, quæ conducunt ad beatitudinem. vii, 340, n. 5.

Spes innititur auxilio divino non ratione effectus quem ponit in nobis, sed ratione virtutis a qua dimanat. vii, 343, n. 13.

Eadem est materia spei, et desperationis, licet non eodem modo attackta. vii, 343, n. 13.

Spes theologica destruitur per actum desperationis non solum de salute propria, sed etiam de salute alterius dum est in hac vita. vii, 344, n. 17.

Spes est unum ex donis infusis a Deo in nostra justificatione. vii, 345, n. 1.

Imo spes est habitus operativus, et virtus eo modo quo isto nomine theologi et philosophi utuntur, et oppositum est errori proximum. vii, 345, n. 1.

In toto rigore spes est virtus. vii, 346, n. 2.

Spes informis non habet rationem virtutis perfectæ quantum ad statum virtutis, sed solum quoad essentiam. vii, 346, n. 2.

Spes informatur a charitate per subordinationem ad perfectionem illius. vii, 347, n. 4.

Aliter tamen spes informatur ac virtutes morales. vii, 347, n. 4.

Spe nullus potest male uti tamquam principio, bene tamen tamquam objecto. vii, 349, n. 7.

SPIRATIO.

Spiratio et amor quando differant. v, 492, n. 10.

Activa quid. iv, 373, n. 5, vide immediate.
Spiratio activa non distinguitur realiter a paternitate et filiatione, sicut putat Durandus. iv, 274, n. 19.

Scotus vult distingui has relationes ex natura rei. iv, 274, n. 19.

Spiratio activa, et paternitas sunt una res relativa, et duæ relationes reales. iv, 284, n. 36, 37.

Impulsus seu pondus, qua voluntas fertur in rem amatam, dicitur spiratio. iv, 144, n. 6; 147, n. 11.

SPIRITUALITAS.

Spiritualitas Angelorum non potest concludi demonstrative ex ipsorum velocitate, sed bene ex eorum intellectualitate. iv, 572, n. 22.

Id autem ponitur contra Vasquez. iv, 572, n. 22.

Et ex modo operandi, in quo Angeli perfecte Deo assimilantur, similitudinem quantum ad gradum intellectualem, non quantum ad speciem. iv, 573, n. 23, 24.